

ILLYÉS GYULA hagyatékából

Súlytalan

*Világűr-rakéta úton
vagyok: a tárgyak, amiket elejtek,
a tervek, arcok súlytalan lebegnek.
Magam is súlytalanodom.*

*Szűnik a földi vonzás: agyamon,
szívemen érzem. Húzták ólmos terbek,
ügyek, bajok le, pondrónak a lelket? –
Lengek emléktelenül: szabadon!*

*Világ – elengedsz? Egyre kevesebb fáj
a vénnek. Hogy vár holdnál ridegebb táj?
Hagyd! Most még – jó ez a se itt, se ott,*

*ez a mámoros madár-állapot:
a kóstoló, hogy (várjon bár a Semmi)
jó pusztán útra kelni is – feledni!*

Csősz

*Lebben a lomb és olyan halkan,
mintha vetítve vásznon a kép:
egy-egy riadt őz (néha vadkan)
az erdőből az útra lép;
megáll, és még óvatosabban
emelve lábát és fejét
a tengeritáblába surran –
És csend van újra, mint elébb.
Hagyom őket, a lélek éhes
vadjain jár gondolatom;
hagyom, bár én volnék a csősz itt.
... Meg-megremeg a zöldes-fényes
tábla mint tó, mintha tavon
egy játszó hal szintre vetődik.*

[Aludni vágnak...]

*Aludni vágnak már az éjjeli fák,
rázzák magukról a holdvilág
ékszereit is: nem, nem! Rég
nyugodni
akar szívem: – elég az emlék!
Hagyd már aludni!*

*Cím az első változatban: *Bikarét*.